

ODPIS

Sygn. akt VII K 732/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr.sądowy Anna Krawczyńska, sekr. sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 roku, 27 października 2017 roku

sprawy **D. M.**, s. B. i J. z domu A., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

W okresie od 27.06.2016r. do 28.06.2016 roku w P. woj. (...) przy ul. (...), dokonał uszkodzenia mienia poprzez uderzenie ręką i nogą w elewację od strony zachodniej budynku czym spowodował straty na kwotę 1000 zł na szkodę S. Ś.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

1. oskarżonego **D. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych;
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego D. M. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz pokrzywdzonego S. Ś.;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność świadczy

Sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

Sygn. akt VII K 732/16

UZASADNIENIE

(ograniczone w trybie art. 424 § 3 kpk)

D. M. został oskarżony o to, że:

w okresie od 27.06.2016r. do 28.06.2016 roku w P. woj. (...) przy ul. (...), dokonał uszkodzenia mienia poprzez uderzenie ręką i nogą w elewację od strony zachodniej budynku czym spowodował straty na kwotę 1000 zł na szkodę S. Ś.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

Zgromadzony materiał dowodowy dał podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 288 § 1 kk.

Podkreślić także należy, że przestępstwo określone w art. 288 § 1 kk chroni nienaruszalność oraz zdolność do użytkowania rzeczy cudzych, do których określonemu podmiotowi przysługuje prawo własności, bądź który jest posiadaczem tych rzeczy, albo przysługują mu inne uprawnienia do rzeczy, wynikające z praw rzeczowych lub obligacyjnych. Sprawca tego przestępstwa narusza bezpośrednio zarówno dobro prawne właściciela rzeczy, jak i dobro prawne posiadacza rzeczy w dobrej wierze. Przepis art. 288 § 1 kk chroni więc także posiadanie, będące atrybutem własności, które może być faktycznie przekazywane innemu podmiotowi, np. użytkownikowi, dzierżawcy, najemcy czy prawnemu posiadaczowi rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2003r., III KK 165/03).

Występek z art. 288 § 1 kk jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy alternatywnie określony skutek w postaci zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia cudzej rzeczy niezdatną do użytku. Uszkodzenie mienia jest takim aktem oddziaływania na rzecz, które zmniejsza jej wartość albo przez zmianę wyglądu zewnętrznego, lub kształtu, albo naruszenie całości rzeczy (B. Michalski „Przestępstwa przeciwko mieniu. Komentarz. Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 1999 r., str. 230). Dla odpowiedzialności z art. 288 § 1 kk konieczne jest ustalenie wysokości uszczerbku wywołanego przez zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatnej do użytku. Szkoda, to zarówno rzeczywisty uszczerbek (damnum emergens), jak i spodziewana a utracona w wyniku przestępnego zachowania korzyść (lucrum cessans) – uchwała SN z 21.06.1995 r., I KZP 22/95, OSNKW 1995/9-10. Przy czym wysokość szkody, a nie wartość uszkodzonej rzeczy decyduje o bycie występką z art. 288 § 1 kk bądź wykroczenia z art. 124 § 1 kw. W realiach tej sprawy, ustalając wartość szkody Sąd bazował na zeznaniach pokrzywdzonego S. Ś. oraz świadka J. Ś.. Świadkowie opisali czynności jakie są niezbędne celem przywrócenia stanu poprzedniego (sprzed szkody), powołali się na czynione w własnym zakresie ustalenia co do niezbędnych w tym zakresie wydatków. Zgodnie podnieśli, iż koszty te zamykają się w kwocie 1.000 złotych.

Typ czynu zabronionego, o którym mowa w art. 288 § 1, ma charakter umyślny. Umyślność może wystąpić zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. Dla charakterystyki strony podmiotowej nie ma znaczenia cel i motywacja sprawcy. Z uwagi na ograniczenie strony podmiotowej przestępstwa przewidzianego w art. 288 § 1 wyłącznie do umyślności, nieumyślne zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatną do użytku może stanowić podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej na gruncie prawa cywilnego (por. M. Kulik, Przestępstwo i wykroczenie..., s. 129).

W realiach tej sprawy, oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Miał świadomość tego, że jego zachowanie będzie prowadzić do uszkodzenia cudzej rzecz w wyniku przedsiębranego przez niego zachowania.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu należy ocenić jako znaczny, z uwagi na postać zamiaru, sposób działania oskarżonego.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Kara grzywny w ilości 100 dziennych stawek jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, przy uwzględnieniu:

a/ okoliczności obciążających:

- uprzednia karalność,
- działanie bez powodu,

b/ okoliczności łagodzące:

- wysokość szkody,
- gotowość naprawienia szkody.

Należy zaznaczyć, że zastosowana wobec oskarżonego sankcja, to kara podlegająca efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuścił. Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk, a w szczególności to, że oskarżony posiada stałe dochody i nie ma nikogo na utrzymaniu. Sąd sięgnął po karę o charakterze wolnościowym i najłagodniejszą w katalogu kar, zamiast do kary pozbawienia wolności (a taką sankcję przewiduje art. 288 § 1 kk), bo taką możliwość daje aktualnie (po 1 lipca 2015r.) dyrektywa określona w art. 37a kk. Płynie z niej wyraźny prymat kar wolnościowych, bo przecież daje możliwość (alternatywę) orzeczenia kary grzywny, czy ograniczenia wolności nawet wtedy, gdy możliwości takiej nie daje konkretny przepis prawa materialnego części szczególnej Kodeksu karnego i pozakodeksowych przepisów karnych (tak w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw). Co do powodów, dla których ustawodawca daje prymat kar wolnościowych w tym miejscu wypada się tylko odwołać do obszernego uzasadnienia projektu wspomnianej ustawy nowelizującej.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do izolacyjnego oddziaływania na postawę oskarżonego, a jedynie słusznym rozwiązaniem jest surowe napiętnowanie jego występku. Kara w postaci grzywny stanowiąca realną dolegliwość powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej. Tak orzeczona kara uwzględnia także interes pokrzywdzonego, dając większą gwarancję naprawienia szkody tuż po uprawomocnieniu wyroku. Izolacja oskarżonego, nawet krótkotrwała powoduje niebezpieczeństwo odsunięcia w czasie wykonania tej części wyroku, która traktuje o obowiązku naprawienia szkody.

Mając na uwadze, iż pokrzywdzony złożył wniosek o naprawienie szkody, Sąd w oparciu o treść art. 46 § 1 kk nałożył na oskarżonego taki obowiązek, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1.000 złotych.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70 zł obejmującą:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym –łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Opłatę wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Omyłkowo wskazano kwotę 100 zł, zamiast 150 złotych. Jest to omyłka rachunkowa.